

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoEk/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415205156
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6415205156.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zast.: Advocate, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D. E. C., vedenej pod sp. zn. F. XXXX/XX súdnym exekútorom: JUDr. Rudolf Krutý, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, o vymoženie 520 EUR s príslušenstvom, na odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 1Er/276/2015-34 zo dňa 20.09.2023, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

- Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.
- V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že je nesporné, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzavretou podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú súd musí aj bez návrhu prioritne riešiť, je otázka platnosti rozhodcovskej zmluvy. Oprávnený si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku, je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (článok 3 smernice rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Ďalej okresný súd konštatoval, že v danom konaní je za neprimerané potrebné považovať rozhodcovskú zmluvu uzatvorenú medzi oprávneným a povinným v rovnaký deň, ako predmetnú zmluvu o úvere. Predložená rozhodcovská zmluva bola uzatvorená vo formulárovej podobe, ktorú predkladal oprávnený povinnému, nebola individuálne dojednaná, jej obsah povinný ani nemohol ovplyvniť, dopĺňali sa len údaje o povinnom, ako meno, bydlisko a rodné číslo. Oprávnený, ako veriteľ, mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorého sám určil a vylúčiť tak možnosť prejednať a rozhodnúť danú vec na všeobecnom súde, ktorý by bol inak príslušný. Spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Sám oprávnený, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej podobe, jednostranne určil, komu, resp. ktorému rozhodcovskému súdu, bude vec predložená. Rozhodcovskú zmluvu preto exekučný súd posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku okresný súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako bez návrhu okresný súd exekúciu zastaví o plnenie z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Exekučný súd po preskúmaní podmienok exekučného konania zistil, že rozhodcovská zmluva je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovská zmluva, ako neprijateľná zmluvná podmienka, sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto zmluvy odporuje dobrým mravom. Preto boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa

§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Na záver konštatoval, že o trovách exekúcie rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie.

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal oprávnený odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP v celom rozsahu. Uviedol, že rozhodcovská zmluva medzi ním a povinným je, tzv. nevýhradná rozhodcovská zmluva, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s ním riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Z obsahu rozhodcovskej zmluvy podľa oprávneného vyplýva, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu a povinný má možnosť sa v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd. Oprávnený odmietol akékoľvek argumenty, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú podmienku, v prípade ktorej nemôže ísť o neprijateľnú podmienku. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade povinný) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzatvorená rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Oprávnený bol presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Dodal, že prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Oprávnený argumentoval, že rozhodcovská zmluva ako dokument na samostatnom liste papiera môže, ale rovnako nemusí byť uzavretá spolu so zmluvou o úvere. Následne preto, v prípade, že žiadateľ o úver uzavrie rozhodcovskú zmluvu, pri vzniku sporu zo zmluvy o úvere má každá strana možnosť voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním (nakoľko sa jedná o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu). V prípade, že rozhodcovskú zmluvu žiadateľ neuzavrie, eventuálny spor zo zmluvy o úvere sa bude riešiť súdnou cestou. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, v prípade rozhodcovskej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Tvrdil, že medzi ním a povinným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere. Zároveň poukázal že povinný svojím podpisom zo dňa 07.02.2012 vyhlásil, že s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlasuje, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Povinný svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasil s uzavretím. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal oprávnený za to, že rozhodcovskou zmluvou bola platne založená právomoc rozhodcovského súdu, a preto aj rozhodnutie, ktoré bolo výsledkom rozhodcovského konania, má povahu spôsobilého exekučného titulu. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Povinný sa k odvolaniu oprávneného nevyjadril.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal podľa § 379 CSP a § 380 ods. 1, 2 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

6. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 15.02.2015, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., (ďalej len „súdny exekútor“) spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom

Bratislava, Karloveské rameno 8, IČO: 35922761, pod sp. zn. SR 04134/14 zo dňa 12.09.2014, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 19.12.2014 a vykonateľnosť dňa 22.12.2014. Okresný súd Žiar nad Hronom poverením č. 5613 0077540 zo dňa 20.08.2015 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. vykonaním exekúcie proti povinnému na uspokojenie pohľadávky oprávneného vo výške 520 EUR s príslušenstvom na podklade exekučného titulu – rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom slovenská rozhodcovská, a.s.l so sídlom v Bratislave, sp. zn. SR XXXXX/XX zo dňa 12.09.2014. Dňa 28.07.2023 bol súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením, ktoré je v dôsledku podaného odvolania oprávneným predmetom odvolacieho prieskumu.

7. Podľa § 243d ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok (ďalej len ako „Exekučný poriadok“), exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

8. Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku, na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

9. Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

10. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákona aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených oprávneným v odvolaní dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

14. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní oprávneným odvolací súd uvádza, že účelom exekučného konania je nútená realizácia vykonaná zásahom do absolútnych majetkových práv povinného, ktorá sa uskutočňuje za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi, s cieľom uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. Povinný ručí celým svojím majetkom a oprávnený sa môže domáhať uspokojenia svojej pohľadávky z celého tohto majetku. Na druhej strane je nevyhnutné, aby exekučné právo zabezpečovalo ochranu povinného, i práva tretích osôb pred nadmernými a neopodstatnenými zásahmi vykonanými prostriedkami núteného výkonu rozhodnutí. Spojenie týchto základných postulátov znamená, že exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon, iba v rozsahu, ktorý postačuje na uspokojenie oprávneného a výlučne z majetku povinného. Porušenie ktoréhokoľvek z týchto princípov uplatňujúcich sa v exekučnom práve spôsobuje neprípustnosť exekúcie (úplnú alebo čiastočnú). Dôvody neprípustnosti exekúcie ustanovuje zákon (medzi nimi aj § 57 ods. 1 Exekučného poriadku). Každý z týchto dôvodov neprípustnosti (všeobecných alebo osobitných) má za následok zastavenie exekúcie. Zastavením exekúcie rozumieme procesný úkon (uznesenie) exekučného súdu smerujúci k trvalému upusteniu od vykonávania exekúcie vydaný

po zistení neprípustnosti exekúcie, ktorá nastala v dôsledku zákonom predvídaných hmotnoprávnych aj procesnoprávnych skutočností zásadne po vydaní exekučného titulu, výnimočne aj pred jeho vydaním.

15. V zmysle vyššie uvedeného sa exekučné konanie môže vykonávať len na uspokojenie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon, iba v rozsahu, ktorý postačuje na uspokojenie oprávneného a výlučne z majetku povinného. Porušenie ktoréhokoľvek z týchto princípov spôsobuje neprípustnosť exekúcie, či už úplnú alebo čiastočnú. Dôvody neprípustnosti exekúcie sú uvedené v § 57 Exekučného poriadku v príslušnom znení, prípadne vyplývajú z iných ustanovení Exekučného poriadku alebo osobitného zákona. V zásade ide o dôvody týkajúce sa exekučného titulu, pochybení pri uskutočňovaní exekúcie, dôvody súvisiace s úkonmi účastníkov, prípadne o okolnosti spojené s hmotnoprávnym zánikom záväzku po vzniku exekučného titulu. Jedným z uvedených dôvodov je ustanovenie § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014.

16. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu v intenciách § 57 ods. 1 Exekučného poriadku v príslušnom znení alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu v intenciách § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v príslušnom znení, upravuje Exekučný poriadok podrobne, avšak ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného možno potom vyvodiť záver, že exekučný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že exekučný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania „ex off“ skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj spôsobilý exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto, ak aj oprávnený argumentoval, že exekučný súd nemal právomoc „revízneho prieskumu“ exekučného titulu po vydaní poverenia, odvolací súd zdôrazňuje, že okresný súd, resp. exekučný súd nie je len oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodov, pre ktorý by malo byť exekučné konanie zastavené podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v príslušnom znení (viď R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998 a R 72/1998 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011).

17. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie právny vzťah medzi oprávneným a povinným založený na základe zmluvy o úvere správne posúdil ako spotrebiteľský, čo v podanom odvolaní oprávnený ani nepopieral. Súd prvej inštancie tak na posudzovaný právny vzťah správne aplikoval príslušné právne normy, tzv. spotrebiteľského práva.

18. Oprávnený v podanom odvolaní namietal nesprávne posúdenie rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, nakoľko sa podľa jeho názoru jedná o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania a zároveň namietal, že rozhodcovská zmluva bola individuálne dojednaná, nakoľko sa uzatvárala ako dokument na samostatnom liste papiera.

19. K odvolacej námietke oprávneného odvolací súd uvádza, že na úrovni Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 371/2018-43) bol ústavne aprobovaný právny názor všeobecných súdov, ktoré okrem iného vyjadrili záver ohľadom, tzv. nevýhradnej rozhodcovskej zmluvy/doložky tak, že takáto rozhodcovská zmluva síce dáva na výber žalujúcej strane medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak v konečnom dôsledku je výber súdu na žalobcov, pretože v prípade, že sa žalobca rozhodne podať žalobu na rozhodcovský súd, vyberie niektorý z uvedených rozhodcovských súdov a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna a reálne mu tento výber neumožňuje. Ohľadom podmienky individuálneho dojednania rozhodcovskej zmluvy stanovili, že individuálnosť vyjednaní nie je závislou od fyzického oddelenia časti dojednaní od iných, ale v preukázanej možnosti spotrebiteľa ovplyvniť znenie formulárovej zmluvy, predkladanej mu dodávateľom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také,

s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/80/2017 zo dňa 26. júla 2018). Odvolací súd vzhľadom na argumentáciu súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia kritérií rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v kontexte vyššie uvádzaného rozhodnutia Ústavného súdu SR a dospel k záveru, že úvahy súdu prvej inštancie sú v zákonom udržateľnom rámci.

20. V súvislosti s rozhodcovskou zmluvou odvolací súd dodáva, že rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je absolútne neplatná. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá s fyzickou osobou - nepodnikateľom, nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť, čo umocňuje aj skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola so spotrebiteľom uzatvorená v rovnaký deň ako zmluva o úvere, čo nasvedčuje aj o korelácii medzi poskytnutím úveru a podpísaním rozhodcovskej zmluvy. Uvedená rozhodcovská zmluva bola uzavretá v štandardizovanej formulárovej podobe, oprávnený ju predkladal povinnému v predtlačí, dopĺňali sa len údaje o povinnej osobe ako meno, adresa a rodné číslo/dátum narodenia. Navyše v spektre aplikačnej praxe súdov SR bol viac krát vyslovený právny záver, podľa ktorého rozhodcovská zmluva, ktorá síce umožňuje výber medzi rozhodcovským súdom a štátnym súdom, ale ak by dodávateľ inicioval (začal) rozhodcovské konanie skôr (ako prvý), dosiahol by nad spotrebiteľom dominanciu, na základe ktorej by bol spotrebiteľ povinný riešiť spor v rozhodcovskom konaní, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože svojím obsahom a významom konštituuje hrubú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa a jeho slobodnú voľbu o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy je potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda povinného, a to podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnej zmluve, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať. Rozhodcovský rozsudok, ktorý vzišiel z rozhodcovského konania, založeného neplatnou rozhodcovskou doložkou, nemôže byť zákonným exekučným titulom na vykonanie exekúcie, a to ani z časti. Je materiálne nevykonateľný, čo je neodstrániteľná prekážka brániaca vedenie exekúcie a dôvod na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie.

21. Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, pretože exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

22. O veci senát krajského súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo

zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.